

DOLNO- POČERNICKÝ Lístek

Farnost Dolní Počernice
Při kostele Nanebevzetí Panny Marie

ÚVODNÍ SLOVO

Čas pomalý a rychlý

Někdy se zdá, že čas stále běží, pořád dál, že ho stěží stihneme. Ale je to pravda? Možná to není zcela pravda. Od té doby, kdy vyšlo minulé Dopolí, se událo nesmírné množství věcí. Byl závěr minulého školního roku, konaly se oslavy na farní zahradě, léto přineslo prázdninové akce s rodinou i bez rodiny, s rodiči i bez rodičů. Léto přineslo chození po horách či po cizích městech či mořích, návštěvy pamětihodností. Na faru přineslo i křty či svatby anebo domluvy křtů a svateb a birmování.

A pak zase začal nový školní rok a jeho akce běží pořád dál jedna za druhou. Mohlo by se zdát, že nám čas utíká mezi prsty, ale čím více je naplněný, tím více neutíká vůbec. Tím více přináší radost z toho, co se děje.

Čas, kdyby se jen vlekl, který by přinášel jen nudu, by byl čas promarněný. Čas naplněný je veliký dar, který člověk dostává od Boha. Čím více je naplněný, tím je bohatší a tím méně mezi událostmi zbývá času nenaplněného a zbytečného.

Až náš čas doběhne ke konci, tak jej vložíme Bohu do rukou ne jako čas nudný či promarněný, nýbrž jako čas naplněný, bohatý, radostný. Jako čas, který byl tak plný a běžel tak rychle, že jsme je vlastně ani nevnímali.

Libor Ovečka

ROZHOVOR SE STANDOU ČIHÁKEM

Pokračujeme v profilových interview s dolnopočernickými farníky. Další na řadě je Standa Čihák, který prošel ve farnosti hned několik důležitých rolí. Od dětských mší, přes focení, moderování společenských večerů aneb plesů, až po webové stránky. Možná vás ale překvapí, že Standa je... „Konvertita. Do té doby, než jsem potkal moji Janu v 21 letech, jsem s vírou nepřišel do styku,“ vypráví.

V jakém prostředí jsi vyrůstal?

Bylo možná z našeho kostelního ohledu poněkud atypické. Rodiče byli v KSČ, ale nechali se v roce 1968 vyškrtnout. Proto jsem nebyl v pionýru ani SSM. Víš, já nejsem úplně skupinový hráč. Jsem spíš introvert. Můžu uvádět plesy, to mě nevadí, klidně na svatbě udělám projev, ale jsem v podstatě rád sám. Takže jsem asi takový přeučený introvert.

Věděl jsi od mládí, co chceš v životě dělat?

Když se mě rodiče ptali, co chci dělat, tak jsem nevěděl. Inklinoval jsem ke kreativě, proto

mě chtěli přihlásit mimojině na grafickou školu. Ale v poradně to našim rozmluvili, protože jsem tam popravdě prohlásil, že nerad chodím na výstavy. Bylo to tak, že mě rodiče mě prostě na žádnou nevzali. Tak jsem šel na průmyslovku. A dnes asi nejraději dělám webové stránky – dílko, které hezky vypadá a mám radost, když se někomu líbí a něco to dělá.

Pojďme ale dopovědět tu víru.

V počátcích mé víry byla doba komunistického režimu. Víra měla taky punc něčeho zakázaného, pro mě tajemného. Jana mě do toho nenásilně namočila. Jezdili jsme k řadě kněží na různé akce a setkání. Třeba za páterem Zemánkem, pro mě to byla naprosto nová zkušenost. Přišlo mi to jako taková střecha, kterou hledám nad těmi všemi informacemi, které nás učí škola i lidé. Tehdy jsem měl pocit, že to celé do sebe najednou dobře zapadá. Vnímál jsem krásu světa, lásku a naplnění, dimenzi...nejenom materii, ale ducha věcí. Proto se mi líbí být v přírodě, tam nejvíc cítím energii, veškerenstvo. A možná i prahotu.

Nezevšední to?

Samozřejmě. Ale občas to i tak člověk zažije. Hlavně v té přírodě, na venkově. Moji rodiče, abychom nebyli jen v našem bytě v Hloubětíně, koupili chalupu v Podkrkonoší u Hostinného. Teď to tam dáváme dohromady, je to náročné, ale mám to tam rád – práci i to prostředí. Je tam výhled o dost dál, než tady v Počernicích. Je to prostě venkov, můžeš se víc na-dechnout toho prostoru a života. Ale nechci si stěžovat, máme se v Horních Počernicích parádně. Ale tam je to jiný svět.

Když jsi zmínil Horní Počernice, jak jsi se tam dostal?

Já jsem se tam přiznal. S Janou jsme se seznámili v tramvaji. Fakt! Popravdě, jako nesmělého kluka jsem to s děvčaty neuměl. Ale tady došlo na tu chemii, jak se říká.

Jak to proběhlo?

Někdy v roce 1987, plus mínus, jsem nastoupil v Hloubětíně do tramvaje číslo 5 a jel na elektrofakultu do Dejvic. Na zadní plošině stála slečna a četla knížku. Napřed jsem jen koukal, že... Časem jsem jí oslovil, což bylo na mé poměry úplně neuvěřitelné. Ve finále se ukázalo, že to byla nějaká náboženská knížka. Takhle se to tramvajové setkání párkrát opakovalo. Nejdrive to bylo hodně nesmělé, ale postupně se to vyvinulo v rande a následně vztah.

Jak jste se dostali do kostela v Dolních Počernicích?

S Janou jsme často jezdili do Hloubětína. Později do Chval, ale kvůli atmosféře jsme s dětmi začali jezdit i do Dolních Počernic. Byl tu salesiánský noviciát a žilo to tady. A od té doby sem jezdíme. Už je to více než čtvrt století.

Zůstali jste i po odchodu salesiánů.

Ano, protože ten duch zůstal mezi místními lidmi. Důvěra, pohoda... jasně, že všude jsou občas nějaké neshody. Ale celkově to funguje fajn. Rádi sem jezdíme. Dolní Počernice možná čerpají i z toho, že tu bydlí o nulu méně lidí než v Horních. Je to takové vesničtější. Snad se místní neurazí...

Lidé ve farnosti spojený s několika aktivitami. První vybírám focení.

To je hlavně zábava, která mi poskytuje relaxaci. Jednu dobu jsem si říkal, jestli se focením nežítvit. Ale to by se z toho stala rutina. Fotím hlavně dokumenty, především tzv. larpy

(LARP – live action role playing), protože naši kluci na tyto akce jezdí mnoho let. A tak jezdím s nimi. Fotil jsem i svatby, ale už s tím vším pomalu končím... Mě baví fotit, ale vůbec ne sedět u počítače a fotky zpracovávat. Takže dneska fotím jen když mě někdo ukecá. Radši jsem na chalupě a dělám třeba novou podlahu. Čas je pro mě čím dál cennější.

Druhá věc jsou dětské mše.

To bylo tak deset let zpátky. Asi víc. Byly to tak tři čtyři sezony, rozjížděli jsme to s Míšou Regálovou. Nebylo to zas tak religiózní, převlékal jsem se za různé historické postavy. Líbilo se mi děti zabavit příběhem. Ale možná jsem víc bavil dospělé, kdoví.

Třetí věc je moderace plesů

Pustil jsem se do toho zhruba v době, kdy začalo střídání Horní – Dolní. Byl to takový hec. A pořád myslím je. Udělat ples lépe než horňáci. S Míšou Regálovou jsme byli myslím sehraná dvojka. Letos to s Ester Janečkovou bylo fajn. Janečkovi chodí na taneční kurzy, na které jsme chodili i my. Když jsme byli pozvaní na organizační výbor, přišla i Ester. Slovo dalo slovo a šli jsme do toho moderování spolu. Sedli jsme si, myslím – já jsem strukturovaný člověk, chtěl jsem jasný scénář a ona také. Nakonec to bylo velmi hladké, příjemné a prý profesionální.

Co příští rok?

To jsme neřešili, zatím jsou jiné starosti. Ona má určitě spoustu jiné práce. Já jsem byl spokojený, že to tak s námi odehrála. Pokračování? Uvidíme...

Zapomínám ještě na něco?

Ještě spravuji internetové stránky farnosti a plním je obsahem. To už bude taky deset patnáct let. A i když to s farností přímo souvisí i nesouvisí, jsme se ženou od roku 2000 salesiánskými spolupracovníky. To je linka na salesiány tady v Počernicích. Jezdil jsem taky jako vedoucí na chaloupky.

Co jsi vystudoval?

Jsem vystudovaný telekomunikační elektroinženýr na ČVUT. Počítače, které jsem tehdy zažil... na nich se daly ohřívat páčky. Pécečka, tedy osobní počítače, jak je známe, začaly být až když jsem byl v zaměstnání po škole.

Byl jsi na vojně?

Ano, revoluce mě zastihla v kasárnách v Kunraticích. Protože už jsem byl ženatý, byl jsem umístěný v Praze. Byl jsem sálový mechanik v bunkru, kde se sbíhaly informace ze států Varšavského paktu. Byli jsme tzv. pípáci. Byla to dost fešácká vojna, nebyly tam žádné velké pakárny, bylo to relativně v pohodě.

A pak?

Pak přišla změna režimu. Pustili nás dřív, nedali jsme ani těch devět měsíců, které bych jako vysokoškolák měl odsloužit. Nastoupil jsem pak do Výzkumného ústavu telekomunikací. Jako ucho jsem tam také zaváděl počítače – předtím se tam všechno kreslilo na papír tuší nebo bouchalo na psacím stroji. Moc se mi tam teda nelíbilo. Přešel jsem na Správu pošt a telekomunikací za spolužáky a následně pak na volnou nohu s Petrem Bechyňákem (s tímto spolufarníkem jsme přinesli profilový rozhovor v jednom z dřívějších vydání našeho občasníku – pozn. red.). Spoust let jsme vyvíjeli a prodávali software pro knižní expedici, dodávali jsme ho třeba Albatrosu. To byl v podstatě náš kmenový zákazník.

Byli jste v podstatě podnikatelé, že?

Ano. Založili jsme si v Horních Počernicích firmu AbaComp. První mobilní telefony na začátku devadesátých let. To byla velká věc. Cihlička od Nokie, ale muselo se s tím volat ven k popelnicím, protože uvnitř budovy nebyl signál.

Jak dlouho vám podnikání vydrželo?

Převálcovali nás velké ERP systémy, tedy větší a komplexnější konkurence nám postupně

přebírala velké zakázky. Postupně to upadalo. Petr šel do finančního poradenství a já to chvíli zkoušel taky... Dělal jsem pak u Petra Heriana v Newton Media více než deset let šéfa IT oddělení. Prošel jsem toho víc. Skoro soused z Horních Počernic mi nabídl místo ve firmě Ixperta, nastoupil jsem tam nejdřív do marketingu a motal se okolo projektů.

To jsi toho prošel hodně.

Já jsem asi takový univerzál, Ferda Mravenec. Dělán obvykle na více věcech dohromady. Vyčerpává mě to, ale i naplňuje a posouvá zároveň.

A dnes jsi pořád v Ixpertě?

Ano, ale šel jsem mezitím zase zpátky do Newtonu, tentokrát do divize Technologies, kde jsme se s kolegy zabývali technologií přepisu hlasu do písmenek. Tehdy to bylo v plenkách, ale díky partnerství s technickou univerzitou v Liberci se to docela rozjelo. Používali to třeba na soudech nebo v kontaktních centrech. Ten projekt se ale částečně utlumil v covidu a tak jsem si říkal, co dál. A v Ixpertě mě znali a chtěli, tak jsem se tam vrátil. Dneska jsem na pozici manažera integrovaných systémů. Firma prodává velkým zákazníkům informační technologie. Moje práce je nastavování procesů, papíry, směrnice a tak dále...

Prý jsi měl v dva roky nazpět i kvůli práci nepříjemné období... Chceš o tom mluvit?

Bylo toho na mě dost. Sesypal jsem se, bylo to vyhoření. Šlo o souběh víc věcí dohromady – skoro tři roky jsme se starali o mého tatínka, byl jsem hlavní pečující. A do toho na full time chodit do práce. Poté co umřel táta, a za pár měsíců devatenáctiletý pejsek, který taky potřeboval seniorskou péči, tak jsem se z toho všeho sesypal. Cítil jsem těžkou fyzickou nepohodu, psychická stránka stála taky za prd. Zhubnul jsem 15 kilogramů, nemohl jsem jíst ani dobře spát. Nebylo to hezké období. Ale dneska už si můžu dát i sklenku vína. Nebo i dvě. Vykřesal jsem se z toho a taky změnil přístup k řadě věcí. Dřív jsem byl poměrně hodně otevřený pomáhat, kde to šlo.

Jaké bylo to prozření?

Prostě jsem si uvědomil, že ten, kdo může, myslím z lidí, hlavně ovlivnit můj život, jsem já. Že jsem to já, kdo musí v první řadě říct dost. Od té doby říkám: Nemusím nic, musím jen umřít. Předtím jsem měl nastavení, že bych měl tohle a támhleto a pro tamtoho taky a ve finále mě to sejmulo.

Plyne z toho nějaká message na závěr?

Líbí se mi Havranova hláška a snad to nezkomolím. A i když, tak už to bude Standova hláška:-) Buďme pořád dobří. Hlavně na sebe. A taky navzájem, samozřejmě. A bude nám všem dobře. S Boží pomocí...

Za rozhovor děkuje Michael Mareš

OHLÉDNUTÍ ZA UDÁLOSTMI...

První svaté přijímání

Sárinka, Bruník, Matěj, Štěpík, Vašík Č. a Vašík Z. – to jsou děti, které se celý minulý rok scházely a připravovaly na to, že přijmou poprvé Pána Ježíše. Jejich velký Den nastal v neděli 7. června 2026 při mši svaté.

Dětem z celého srdce přeji, aby se celý život rády s Pánem Ježíšem setkávali a pouštěli Ho do svých srdcí, aby nikdy nezapomněly, že Ježíš neustále kráčí s nimi a nikdy je neopustí. *Eva Nožičková*

Moje první svaté přijímání

Jmenuju se Vašík, je mi 7 let. Na první svaté přijímání jsem se těšil, ale byl jsem taky trochu nervózní. Nechtěl jsem něco pokazit. Přijímat poprvé Pána Ježíše se mi hodně líbilo.

Při svatém přijímání se mi kostel hodně líbil, byl krásně vyzdobený. Jako dárek jsem dostal svatý Kříž, moc se mi líbil, pan farář ho posvětil. ☺

Vašík Čuchal

AKCE STŘÍDÁ AKCI

Od minulého vydání Dopolí proběhlo v naší farnosti mnoho, v podstatě již tradičních, akcí. Nevím, jak se mi to povedlo, ale asi k většině jsem se nějakým způsobem „přichomýtl“, někdy více někdy méně, někdy sama, jindy s rodinou. Pokusím se vám, kteří jste to štěstí neměli, všechny postupně připomenout.

Pálení čarodějnic

Na konci dubna se sešla početná skupina na farní zahradě. Ano tipujete správně, proběhlo pálení čarodějnic, které ale vůbec nebylo středobodem zábavného odpoledne 30. dubna. Když se probírám v Google albu fotkami z toho dne, které většinou nafotil Josef Nožička, vidím, že děti si zaskákaly na skákacím hradu, zahrály si různé venkovní hry, dospělí popovídali, někteří opekli, co dům dal, jiní ochutnali klobásky z grilu. Účast byla hojná. My s manželem jsme se zařadili do skupiny „opekli, co dům dal“, dojeli jsme později a tak nějak vystřídali nejmladší generaci u ohýnku...

Noc kostelů

Po měsíční kulturně-společenské odmlce následovala neméně tradiční akce, kterou byla v pátek 29. května Noc kostelů. Letošní hlavní myšlenkou společnou pro všechny pořádající kostely bylo téma „ODVAHA“. Hned v úvodu na toto téma pohovořil otec Libor a později jsme si mohli poslechnout zamyšlení Mirej Ryškové s podtitulem „Odvaha biblických žen“.

Program, který naše farnost připravila pro všechny návštěvníky byl opravdu bohatý a jistě patří velký dík všem, kteří jakkoli přispěli svou pomocí při přípravě a organizaci.

Jako každoročně vystoupil v rámci akce dětský pěvecký sbor Rokytka. Letos netradičně začínalo jeho účinkování pásmem Otvírání studánek od Bohuslava Martinů, které proběhlo na schodech pod kostelem a bylo velmi zdařilé. Poté Rokytka ještě přidala několik písní většinou s duchovním přesahem přímo před oltářem, za což si právem vysloužila velký potlesk.

Celé odpoledne nechybělo bohaté občerstvení, jak pro příchozí, tak pro účinkující. Pro menší návštěvníky byla připravena na zahradě kostele razítkovací a malovací dílnička. Ti, kteří vydrželi až do konce, mezi které jsem bohužel nepatřila, mohli si na závěr Noci kostelů ještě poslechnout dvojkoncert chrámového sboru Svatopetrští poutníci a Komorního sboru ZUŠ Ratibořická.

Jedním z důvodů, proč jsem se nezdřžela na Noci kostelů až do konce byl fakt, že hned na následující den, tedy sobotu 30. května byla naplánovaná pouť farnosti do Drast a chtěla jsem být, v rámci možností, v dobré kondici.

Pout' farnosti

Jako cíl letošní farní pouti byl zvolen Klášter bosých karmelitek ve vsi Drasty, které jsou součástí obce Klecany nedaleko od Prahy. Doprava farníků nebyla organizována společně, ale každý jsme se dopravili individuálně. Někdo autem, někdo MHD, někdo kombinovaně. Kombinovaná doprava byla případem naší rodiny. Manžel Jirka se ráno vracel autem z třídního srazu z Rakovníka a my s Jiříkem jsme k němu přistoupili na Kobyliském náměstí, kam jsme

se dopravili MHD. Bylo to trochu napínavé, abychom se včas potkali, protože jsme měli

v kostelech naplánovanou na 10:00 společnou mši svatou, ale zvládli jsme to. V Drastech se ke slavení mše sv. měli ještě připojit poutníci z Domažlic, kteří z důvodu dopravní zácpy dojeli s lehkým zpožděním, takže jsme na ně chvíli čekali v nově zbudovaném překrásné moderním kostele a měli čas nechat na sebe prostory zapůsobit. Po mši svaté se nás ujala paní průvodkyně, která je obyvatelkou jednoho z bytů, které

jsou součástí areálu. Seznámila nás z historií budování kláštera a jak vlastně sestry našly a zvolily pro jeho výstavbu právě toto místo. A jak vše nyní vzniká a roste z původně zchátralého statku. Velmi zajímavá byla také návštěva krypty s dochovanou mumii sestry Marie Elekty, která je stará 340 let a stěhuje se vždy společně s bosými karmelitkami.

Po prohlídce jsme ještě krátce všichni poutníci z naší farnosti navštívili přilehlou zahradu, která má meditační část, ale zároveň na jiném místě je instalováno dětské hřiště a altán, kde si mohou návštěvníci po dohodě uspořádat například zahradní slavnost s grilováním. Místo bylo opravdu příjemné.

Po dopolední pouti už se začínal ozývat hlad, a tak jsme společněauty vyrazili do předem objednané restaurace v sousední obci na oběd. Po něm už se všichni začali rozjíždět k domovu nebo na jiné akce. My s rodinou Jirsákových jsme se ještě zdrželi na kávu a pořád jsme si měli o čem povídat... Než jsme se vydali k domovu, tak jsme se já s Jirkou a Jiříkem ještě znovu zastavili na odpolední procházku do klášterní zahrady, a nakonec jsme si ještě koupili něco na zub v obchůdku, který provozují sestry karmelitky, a tak aspoň trochu podpořili jejich dílo. Ještě zdaleka nemají vše hotové, jak je naplánováno, takže se jim každá pomoc hodí ať už brigáda nebo finance. Bylo krásné vidět, jak z něčeho zchátralého může vznikat něco opravdu hezkého. Pouti se nás z naší farnosti zúčastnilo celkem asi 15, není to mnoho ani málo. Bohužel obzvlášť na jaře bývá více akcí než volných víkendů, tak třeba se příští rok podaří se přidat i někomu, kdo letos nemohl...

Rozloučení se školním rokem

Školní rok se chýlil ke konci, takže předposlední neděli v červnu přišlo na řadu, také již tradiční, rozloučení s animovanými bohoslužbami pro rodiny s dětmi spojené s gratulací tatínkům ke Dni otců a následujícím posezením u grilování na farní zahradě. Děti si opět přišly na své na skákacím hradě a všichni přichozí se občerstvili, poseděli a příjemně popovídali. I tady se sluší poděkovat všem, kteří jakkoliv přiložili ruku k dílu ať už přípravou zahrady či občerstvení. Je vždycky prima, když se lidé z farnosti potkají a podělí se třeba o své zážitky a plány nebo při dobrém jídle a pití domluví, co by se dalo společně podniknout, možná i ve farnosti a pro farnost – jedeme v tom všichni společně...

Klobouková party

Ani během prázdnin nepřišlo setkávání zkrátka. Za zmínku jistě stojí červencové setkání „Dámského klubu“, které se již poněkolkáté uskutečnilo ve stylu kloboukové párty. Ráda jsem se zúčastnila, protože během školního roku mi tyto schůzky moc nevychází. Počasí bylo příjemné, takže jsme mohly my dámy v kloboucích posedět vedle fary u kamenného stolu, občerstvit se přinesenými dobrotami jak k jídlu, tak k pití a sdílet vzájemně všechny radosti i starosti uplynulých dní...

Poutní slavnost

Čas letí jako bláznivý a o prázdninách, se mi zdá, dvojnásob. Najednou tu byl téměř konec prázdnin a s ním každoroční Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie, takže oslava našeho kostela. Již řadu let slavíme tento svátek nejen při mši svaté, ale také po ní setkáním na zahradě kostela. Slavnostní mši svatou doprovázela vůně kadidla a také zpěv našeho chrámového sboru, který úplně na závěr zařadil píseň Panně Marii k svátku. Tou dobou už se oknem začínala linout vůně klobásek, které ani letos nechyběly. Myslím, že téměř všichni, kdo byli v kostele, se přesunuli k dalšímu slavení za kostel, kde bylo připravené slané i sladké občerstvení nejrůznějšího druhu, většinou z kuchyní místních farníků a farníků. Jedlo se, pilo se, povídalo se a bylo to fajn. Děti si užily i skákací hrad. S přípravou i s úklidem této akce je každoročně poměrně dost práce ať už je to instalace a deinstalace stánků, natažení elektriky nebo třídění odpadků, a tak opět díky všem, kteří se zapojili.

Myslím, že všichni, kteří zrovna netrávili čas dovolené a prázdnin někde úplně daleko a dorazili na

dolnopočernickou pouť si setkání užili. Oproti jiným letům nebylo velké horko, ba dokonce i lehká dešťová přeháňka se objevila, což na rozdíl od všeho tradičního bylo netradiční.

Snad se mi alespoň trochu povedlo všem, kteří se nemohli jednotlivých akcí z nejrůznějších důvodů zúčastnit, zprostředkovat a přiblížit atmosféru našich společných zážitků ve farnosti. Už se těším na další.

Souhrn akcí zaznamenala Míša Regálová

Dubnová farní přespávačka

Předchozí výčet farních událostí doplníme ještě dalšími akcemi. První je farní přespávačka pro děti, z níž se už stává tradice. Je to krásný způsob, jak se blíže seznámit s lidmi z kostela a je na to vždy hezká vzpomínka. Pokaždé se tu podaří vymyslet dobrou hru anebo jiný zajímavý nápad.

Na jarní přespávačku jako vždy jsme přijeli, odložili si věci a zkoušeli jsme chodit na chůdách, hráli na schovávanou nebo Krvavé koleno. Po hrách jsme se koukali na Letopisy Narnie 2, pak jsme si připravili spacáky a šli spát. Druhý den Bůh řekl: „Ať je uprostřed vod obloha...“ Ne,

vlastně řekl: „Vstávejte“ a tak se stalo. Potom jsme šli ven a tam se vozili ve vozíku na dřevo a lezli po stromech. Nakonec jsme si zahráli fotbal a přijeli pro nás rodiče. Ti rodiče, kteří mezitím doma pořádali teambuilding pro unavené rodiče mnoha dětí.

Přespávačku si vždy užijí všichni a nezáleží na tom kolik jim je let, od předškoláčků až po děti na druhém stupni. A tentokrát jsme tu měli i vzácného hosta, Justýnu, která byla čerstvě pokřtěná a nabídla se jako pomocnice. Zkrátka a prostě, je to tady fajn!

Milada Škudrnová

pro mládež (schází se vždy v pondělí v 17:30 na fáře). Děkujeme, Evo!

Po mši se farníci přesunuli na farní zahradu, kde se tradičně konal Den farnosti se všemi vymoženostmi a kratochvílemi, na které jsou zvyklí dospělí i děti – od skákacího hradu, přes opékání buřtů až po čepované pivo.

Michael Mareš

Žehnání aktovek

První zářijovou neděli proběhlo rukou otce Libora tradiční žehnání aktovek našich školáků. Snad jim přinese Boží požehnání a pomoc v náročném školním roce. Otec Libor také zároveň za celou farnost poděkoval Evě Nožičkové, která se obětavě stará o výuku náboženství i přípravu na první svaté přijímání a pomáhá rozběhnout i Klub

SEZNAM FARNÍCH AKCÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2026/2027

KÁVA NA FAŘE

Každou neděli po mši svaté na faře

MOŽNOST MŠE SVATÉ VE VŠEDNÍ DNY

Na faře. Je potřeba se předem domluvit s otcem

Liborem Ovečkou na tel: 732 944 964.

HOVORY O VÍŘE (příprava na přijetí svátostí) –

na faře v D. P. Zhruba jednou za dva týdny podle
možností účastníků, informace v ohláškách

POUTĚ

Sobota v květnu 2027 Pout' farnosti – cíl a přesný
datum poutě ještě nejsou určeny

Neděle 15. 8. 2027 Poutní slavnost v kostele v D. P.

KAVÁRNA PRO RODIČE S DĚTMI

Setkání probíhají ve čtvrtky (ale nepravidelně)

od 15.30 – na faře v D. Počernicích. Je potřeba se
domluvit s Vílou, tel. 605 134 136.

KLUB PRO MLÁDEŽ

Každé pondělí 17.30–18.30 hod. (kromě prázdnin) – na faře v D. Počernicích

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Pátek 14.00–15.00 hod. – na faře v D. Počernicích

PŘÍPRAVA NA 1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Pátek 15.00–16.00 hod. – na faře v D. Počernicích

NOCOVÁNÍ NA FAŘE

Pátek 9. 10. 2026 od 18:00 hod. – na faře

(Jarní termín 2027 se upřesní později)

DALŠÍ AKCE PRO DĚTI

Pátek 6. 11. 2026 od 16:30 hod. – filmové odpoledne pro mladší děti (na faře v D. Počernicích)

Pátek 11. 12. 2026 od 16:00 hod. – vánoční vyrábění pro děti + vánoční posezení i s rodiči

Sobota 9. 1. 2027 od 14:00 hod. – Tříkrálová sbírka
(vítání jsou dobrovolníci z řad dětí i dospělých)

Sobota 13. 2. 2027 od 10:00 hod. – výlet pro rodiny

Pátek 16. 4. 2027 – filmové odpoledne pro děti

Kontakty: Eva Nožičková, tel. 606 606 888

Lucka Heriánová, tel. 731 874 111

FILMOVÁ SETKÁNÍ S BESEDOU

Sobota 21. 11. 2026 od 16.00 – na faře

Sobota 13. 2. 2027 od 16.00 – na faře

MINISTRANTSKÉ SCHŮZKY

Každou neděli od 9.00 (mimo prázdniny) v kostele

SCHOLA

Neděle jednou za dva týdny, od 8.00 – na faře v DP

Termíny: 13. 9., 11. 10., 25. 10., 8. 11., 22. 11., 6. 12., 13. 12., 24. a 25. 12., 10. 1., 24. 1., 14. 2., 28. 2., 14. 3.,

21. 3., 28. 3., 11. 4., 25. 4., 9. 5., 23. 5., 6. 6., 20. 6.

Během letních prázdnin schola nehraje.

SCHOLIČKA

V neděli před dětskou mší od 8:30 – na faře

Termíny: 13. 9., 11. 10., 8. 11., 13. 12., 10. 1., 14. 2., 14. 3., 11. 4., 9. 5. a 20. 6.

PŘÍPRAVY NA DĚTSKÉ BOHOSLUŽBY

Dle domluvy realizačního týmu

MŠE SV. ZVLÁŠTĚ PRO RODINY S DĚTMI

Termíny: 13. 9., 11. 10., 8. 11., 13. 12., 10. 1., 14. 2., 14. 3., 11. 4., 9. 5. a 20. 6.

MODLITBY MATEK

Každý 1. čtvrtek v měsíci od 19.00 – na faře v D.P.

DÁMSKÝ KLUB

Dle domluvy zpravidla 1 x za měsíc cca od 20.00 –
na faře (více inf. u M. Herianové, H. Jirsákové)

FLORBAL

Středa 20.00–21.30 – v tělocvičně ZŠ v D. P.

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA

Sobota 5. 12. 2026 mezi 17. a 20. hodinou

SVATOŠTĚPÁNSKÉ KOUPÁNÍ

Sobota 26. 12. 2026 – po mši svaté koupání
v dolnopočernickém rybníce

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Sobota 9. 1. 2027 – od 14.00 po D. Počernicích

SPOLEČENSKÝ VEČER POČERNICKÝCH FARNOSTÍ

Sobota 23. 1. 2027 od 19.30 – Chvalská stodola,
Horní Počernice

KOBLIHOVÝ MASOPUST na faře v D. P.

Úterý 9. 2. 2027 od 18.00 – ochutnávka koblih
a jiných dobrot vlastní i nevlastní výroby :-)

ČARODKY NA FARNÍ ZAHRADĚ

Pátek 30. 4. 2027 od 17.00

NOC KOSTELŮ

Pátek 6. 6. 2027 od 17.00 – kostel v D. Počernicích

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Neděle (datum se upřesní později) od 9.30 – kostel
v Dolních Počernicích

ROZLUČKA SE ŠKOLNÍM ROKEM

Neděle 20. 6. 2027 od 9.30 – po mši svaté bude
grilování na farní zahradě v D. Počernicích

DEN FARNOSTI A ŽEHNÁNÍ AKTOVEK

Neděle 5. 9. 2027 od 9.30 – po mši svaté grilování
na farní zahradě

Bohoslužby pro děti bude letos provázet zaměstnanec Nebeských drah. Píše nám:

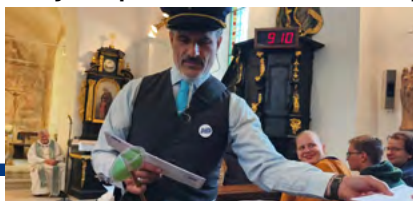
Vážení cestující, milé děti,

děkujeme, že jste si pro část své cesty do stanice Nebe – hl. n. zvolili **Nebeské dráhy**, b. s. – jediného železničního dopravce na světě, který primárně nevyužívá železniční síť.

Na Vaší cestě Vás bude provázet náš průvodčí **Kryštof Lokálka**. Náplní jeho služby je postarat se během cesty o Vaše pohodlí, bezpečnost a celkovou spokojenost. Bude Vás upozorňovat na pozoruhodnosti, zajímavosti, ale i nástrahy, se kterými se na své cestě budete setkávat, a to s jediným úkolem: abyste Vy i Vaši spolucestující dorazili šťastně do cíle, kde je pro Vás připraveno **slavnostní setkání s Nejvyšším** vedením naší společnosti.

Jízdní řád Nebeských drah naleznete již dnes na webu dolnopočernické farnosti (www.farnostdolnipocernice.cz). Do konce kalendářního školního roku jsou jednotlivé etapy naší společné cesty – kromě poslední – rozplánovány vždy na **druhou neděli v měsíci** s pravidelným odjezdem v **9:30**. Vlak odjíždí od prvního nástupiště. Jízdní doklady Vám rozdá průvodčí během první etapy. Prosíme cestující, aby se k odjezdu vlaku dostavili vždy včas – nejlépe s předstihem několika minut – a obsazovali přednostně místa **v přední části** soupravy, kde je řazen také **oddíl pro rodiny s dětmi**.

S přáním **šťastné cesty se společností Nebeské dráhy**, b. s.

Bohumil Pražec
vedoucí odboru péče o cestující

PODĚKOVÁNÍ ZA TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU

Otiskujeme dopis maminky Nasti děkující za příspěvky farníků v Tříkrálové sbírky. Část výtěžku šla na pomoc jejímu synovi Alexovi.

Milí farníci z Dolních Počernic,
dovolte mi, abych Vám z celého srdce poděkovala za Vaši pomoc a podporu, kterou jste věnovali našemu synovi Alexovi.

Alexovi je osm let a je to veselý, vnímavý kluk s autismem, těžkým mentálním postižením, svalovou hypotonií a opožděným psychomotorickým vývojem. Do půl roku se vyvíjel jako zdravé dítě, ale postupně jsme začali pozorovat, že se něco děje. Od té doby je náš život především o trpělivosti, vytrvalosti a boji o každý, i ten nejmenší pokrok.

Alex pravidelně dochází na fyzioterapii, ergoterapii, logopedii, jezdíme na hipoterapii, plavání i do lázní. Každá terapie má pro něj svůj význam a snažíme se mu dát co nejvíce možností, aby se mohl posouvat dál a byl co nejvíce samostatný.

Není to pro naši rodinu vždy jednoduché. S manželem oba pracujeme, já chodím na noční směny, abych se přes den mohla starat o Alexe, když není ve škole. Máme ještě staršího syna Dominika. Přestěhovali jsme se na vesnici, kde má Alex více klidu a hlavně přírodu, kterou tolik miluje.

Alex je moc milý a veselý chlapec. Rád pozoruje děti, i když se do jejich her většinou nezapojuje. Miluje procházky, vodu a les. Je velmi vnímavý a nejraději tráví čas se svým bráškou.

Jednou z věcí, se kterou se snažíme Alexovi pomoci, je také nácvik stravování. Aby se při jídle dokázal lépe soustředit a zároveň byl v bezpečí, potřebovali jsme pro něj pořídit speciální terapeutickou a rehabilitační židličku My Palis.

A právě na ni jste se Vy, farníci z Dolních Počernic, společně složili.

Židlička stojí 25 000 Kč a pro nás představuje mnohem víc než jen speciální pomůcku. Alex v ní bezpečně sedí, může pohodlně jíst, dokáže si do ní sám sednout a především se v ní cítí dobře. Díky tomu máme při nácviku stravování mnohem lepší podmínky a můžeme pokračovat v něčem, co je pro jeho další rozvoj velmi důležité.

Možná se může zdát, že jedna židlička je jen malá věc. Pro nás je to ale velká pomoc v každodenním životě a další krok k tomu, aby byl Alex o něco samostatnější.

Děkujeme Vám, že jste se rozhodli pomoci právě Alexovi. Děkujeme za Vaši štědrost, důvěru a ochotu pomoci naší rodině. Velmi si toho vážíme a jsme za Vaši pomoc opravdu vděční.

S přáním všeho dobrého a z celého srdce

maminka Nast'a

VELKÁ UDÁLOST V CÍRKVI

Kněží Jan Bula a Václav Drbola byli blahořečeni

V sobotu 6. června 2026 se v Brně uskutečnila historická událost pro celou naši církev. Kněží Jan Bula a Václav Drbola, kteří byli počátkem 50. let nespravedlivě odsouzeni a popraveni komunistickým režimem v souvislosti s tzn. babickými událostmi, byli oficiálně prohlášeni za blahoslavené. Stali se tak vůbec prvními blahořečenými oběťmi totalitních režimů 20. století v naší zemi.

Tragické události v Babicích v červenci 1951, při nichž byli na místní škole zastřeleni tři funkcionáři národního výboru, posloužily komunistickému režimu jako záminka k masivnímu zásahu proti církvi a selskému stavu. Pátrači Státní bezpečnosti zneužili provokátora Ladislava Malého, který pod falešnou identitou protirežimního odbojáře oba kněze kontaktoval. Poračovský farář Jan Bula i babický administrátor Václav Drbola se stali obětmi zinscenovaného procesu – přestože se do násilných akcí nijak zapojit nechtěli a před násilím varovali, byli zatčeni, označeni za strůjce spiknutí a v monstrprocesech v Třebíči a Jihlavě odsouzeni k trestu smrti. Oba byli popraveni v jihlavské věznici v srpnu 1951 (Václav Drbola) a v květnu 1952 (Jan Bula).

Oba duchovní položili své životy z nenávisti režimu vůči křesťanské víře. Ani pod nátlakem a v nejtěžších chvílích věznění nezhadili svoje kněžské poslání ani Krista. Jejich příběh není jen vzpomínkou na minulé bezpráví, ale především silným svědectvím věrnosti, lásky a odpuštění pro dnešní dobu. Liturgická památka obou nových blahoslavených připadá na 17. červen. Kéž jsou nám blahoslaveni Jan Bula a Václav Drbola příkladem i průvodci v našem každodenním víře a modlitbách. *Michael Mareš*

VTIP NA ZÁVĚR

Přijde postarší paní do zповědnice a říká: „Otče, musím se přiznat k těžkému hříchu. Pokaždé, když se ráno podívám do zrcadla, říkám si, jak jsem neuvěřitelně krásná a přitažlivá. Je to hrozná pýcha, že?“

Kněz si ji pořádně prohlédne skrze mřížku, povzdychne si a odpoví: „Uklidněte se, dcero. To není hřích, to je jen omyl.“

**DOLNO-
POČERNICKÝ
Lístek**

Občasník farního společenství při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích, vychází nepravidelně dle potřeby • PDF verze aktuálních čísel jsou k dispozici na webu farnosti • O zařazení a použití příspěvků rozhoduje P. Libor Ovečka • Redakce Michael Mareš • Technické zpracování František Jakubec st. • Příspěvky dodávejte laskavě jen v elektronické podobě, a to na adresu dopoli@farnostdolinipocernice.cz, jinak předejte osobně administrátorovi • Vyhrazuje si právo příspěvky redigovat bez vědomí autora, není-li zásadně dotčen obsah